

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/62/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1516202297
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:1516202297.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobcu: Poľnohospodárska Pôda s. r. o., so sídlom Bratislava, Žehrianska 3179/3, IČO: 44 138 369, zast. Advokátska kancelária LawService, s. r. o., so sídlom Zvolen, Stráž 3/223, IČO: 36 861 723, proti žalovanej: Q. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom J., Y. XX, zast. Advokátska kancelária BIZOŇ & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Bratislava, Hviezdoslavovo nám. 25, IČO: 36 833 533, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 25. septembra 2018 č. k. 18C/113/2016-141 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a rozhodol, že žalovaná má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 137 CSP, § 48 ods. 1, § 123, § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 6 ods. 6 zák. č. 282/2015 Z. z. o vyvlastňovaní pozemkov a stavieb a o nútenom obmedzení vlastníckeho práva k nim a o zmene a doplnení niektorých zákonov a zistil, že dňa 30. 06. 2015 bola medzi žalobcom ako kupujúcim a žalovanou ako predávajúcou uzatvorená kúpna zmluva, predmetom ktorej bol prevod nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. úz. X., obec X., okres J., zapísaných na LV č. XXXX, parcely registra „C“ evidované na mape určeného operátu, parc. č. 2646 druh pozemku - orná pôda o výmere 1598 m². Návrh na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam bol Okresnému úradu Nitra, katastrálny odbor doručený dňa 02. 07. 2015. Žalovaná od kúpnej zmluvy odstúpila. Spoločnosť MH Invest, s. r. o. bola zapísaná ako vlastníč par. č. 2646 o výmere 1598 m², ostatné plochy (LV č. XXXX). Na základe kúpnej zmluvy zo dňa 21. 06. 2016 č. 20160027, uzatvorenej medzi MH Invest, s. r. o. ako predávajúcim a spoločnosťou MH Invest II, s. r. o. ako kupujúcim zverejnenej v Centrálnom registri zmlúv bola ako vlastníč pozemku zapísaná do katastra nehnuteľností spoločnosť MH Invest II, s. r. o. Právoplatnosťou rozhodnutia Okresného úradu Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky č. OU-NR.OVBP2-2016/032185-53 zo dňa 18. 08. 2016 došlo okrem iného k vyvlastneniu pozemkov v prospech spoločnosti MH Invest s. r. o. Náhrada za vyvlastnenie, vrátane náhrady za vyvlastnenie pozemku bola v zmysle rozhodnutia uložená do úschovy na Okresnom súde Nitra. Súd mal z obdobných vecí vedomosť o tom, že vláda Slovenskej republiky uznesením č. 401/2015 z 08. 07. 2015 schválila návrh na vydanie osvedčenia o významnej investícii. Stavba sa má podľa tohto uznesenia týkať aj predmetnej nehnuteľnosti. Okresnému úradu Nitra bola 22. 07. 2015 doručená žiadosť Ministerstva hospodárstva SR z 20. 07. 2015 o zápis predkupného práva štátu, prílohou ktorej bol uvedený zoznam pozemkov podľa katastrálnych území, na ktorých je potrebné vykonať zápis predkupného práva štátu a osvedčenie o tom, že stavba „Vybudovanie strategického

parku" je významnou investíciou a jej uskutočnenie je vo verejnom záujme. Uvedená žiadosť bola zaevidovaná pod sp. zn. Z 5113/2015. Žalobca dňa 21. 02. 2017 doručil súdu návrh na zmenu žaloby. Súd uznesením č. k. 18C/113/2016-86 zo dňa 27. 04. 2017 pripustil zmenu žaloby tak, že žalobca bol podielovým spoluvlastníkom pozemkov registra „C" v kat. úz. X., obec X., okres J. s parc. č. 2646 - orná pôda o výmere 1598 m² ku dňu ich vyvlastnenia na základe rozhodnutia o vyvlastnení zo dňa 18. 08. 2016 Okresného úradu Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky, č. OU- NR- OVBP2-2016/032185-53 v spojení s rozhodnutím Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, odbor štátnej stavebnej správy zo dňa 10. 10. 2016 č. 24929/2016/B624-SV/64203/To.

1.2. Žalobca je v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia žalobou určovacou a žalobca sa jej môže domáhať len vtedy, ak je na tom naliehavý právny záujem, ktorý je daný vtedy, ak existuje aktuálny stav objektívnej neistoty medzi stranami sporu, ktorý nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť a právne postavenie žalobcu je ohrozené, pričom ani jedna z týchto podmienok podľa názoru súdu splnená nie je. Žalobca na podanej žalobe nemá naliehavý právny záujem, nemá naliehavý právny záujem na určení, že bol vlastníkom nehnuteľností ku dňu ich vyvlastnenia. Nadobudnutie vlastníctva vyvlastnením je osobitný druh nadobudnutia vlastníctva, ktoré nie je odvodené od práv právneho predchodcu, jedná sa o originárne nadobudnutie vlastníckeho práva. Aktuálny evidovaný vlastník nehnuteľnosti nie je právnym nástupcom žalovanej. Žalobca nemá naliehavý právny záujem na podaní žaloby ani z dôvodu uplatňovania si náhrady za vyvlastnenie, pretože žalovaná mala vyplatenú kúpnu cenu a úschova náhrady za vyvlastnenie sa týka vzťahu medzi spoločnosťami MH Invest, s. r. o. a MH Invest II, s. r. o. Súd poukázal na to, že aj keby bol žalobca v konaní úspešný, neprinieslo by to žiadnu zmenu v právnom postavení sporových strán, vzhľadom k tomu, že došlo k vyvlastneniu nehnuteľností. Žalovaná nie je ani pasívne legitimovaná, pretože ani v čase vyvlastnenia nebola vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti.

1.3. Súd poukázal na obdobnú vec vedenú na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 12C/107/2016, keď súd prvej inštancie nepripustil zmenu žaloby, zamietol návrh na prerušenie konania. Krajský súd v Nitre, ktorý rozhodoval o odvolaní, napadnuté rozhodnutie potvrdil s tým, že sa stotožnil s tým, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na podanej žalobe a žalovaná nie je pasívne legitimovaná, a to ani z dôvodu uplatňovania si náhrady za vyvlastnenie. Správne konania vedené na Krajskom súde v Nitre by nepriniesli zmenu v právnom stave ohľadne danej nehnuteľnosti, a preto nebol dôvod na prerušenie konania. Zároveň vykonaným dokazovaním bolo v konaní preukázané, že rozhodnutie správneho orgánu o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech žalobcu na základe kúpnej zmluvy z 30. 06. 2015 bolo po vyhovení protestu prokurátora právoplatne zrušené, pričom toto rozhodnutie bolo preskúmané v správnom konaní a aj to, že konanie o návrhu na vklad vlastníckeho práva bolo právoplatne zastavené. V konaní nebolo sporné, že po uzavretí zmluvy z 30. 06. 2015, ale pred ďalším rozhodnutím správneho orgánu o návrhu na vklad vlastníckeho práva vzniklo štátu predkupné právo k spornému pozemku priamo zo zákona dňom schválenia návrhu na vydanie osvedčenia o významnej investícii vládou, t. j. 08. 07. 2015. Tak, ako už skonštatoval Najvyšší súd SR, rozhodujúc v konaniach o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí orgánu verejnej správy vydaných po vyhovení protestu prokurátora, zmluvná voľnosť žalovanej ako vlastníčky pozemku, ku ktorému sa viazalo predkupné právo štátu podľa § 3 ods. 5 zákona č. 175/1999 Z. z. bolo obmedzené priamo zo zákona a žalovaná bola povinná ponúknuť pozemok prednostne štátu. Pretože po uzavretí zmluvy a pred ďalším rozhodnutím správneho orgánu o návrhu na vklad vlastníckeho práva prišlo k situácii, ktorá bránila realizácii predmetu zmluvy, nastala tým podľa Najvyššieho súdu SR z 30. 05. 2018 č. k. 3Sžrk/5/2017 a z 18. 08. 2018 č. k. 6Sžrk/3/2018 dodatočná právna nemožnosť dohodnutého plnenia, s ktorým právnym názorom sa stotožňuje aj súd. Pretože plnenie dohodnuté v kúpnej zmluve z 30. 06. 2015 sa stalo po vzniku záväzku nemožným, povinnosť žalovanej plniť zanikla podľa § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a tým zanikol aj jej záväzok. Pretože záväzok zanikol, žalobca nemohol nikdy na jeho základe nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnému pozemku, a tak nemôže byť vlastníkom pozemku ani ku dňu jeho vyvlastnenia. S poukazom na tieto skutočnosti, ako aj vyššie uvedené, súd žalobu zamietol. Čo sa týka názoru žalovanej ohľade charakteru sporu ako spotrebiteľského, súd poukázal na to, že spotrebiteľské zmluvy v užšom zmysle predstavujú osobitný typ zmlúv, pri ktorých spotrebiteľ nemá možnosť ovplyvňovať ich obsah, bez ohľadu na to, podľa akého právneho predpisu sa zmluva uzavrela, pričom v danej veci kúpna cena medzi účastníkmi kúpnej zmluvy bola dojednaná, a preto nie je zmluvou spotrebiteľskou. Súd návrhy na doplnenie dokazovania zamietol, vzhľadom k vyššie uvedenému, keď ich považoval za nadbytočné. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej súd náhradu trov konania priznal v rozsahu 100%, pretože vo veci mala plný úspech, pričom dôvody hodné osobitného zreteľa s poukazom na ustanovenie § 257 CSP zistené u strán sporu, ani v okolnostiach veci zistené

neboli. O výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, odôvodniac ho nesprávnym procesným postupom súdu, ktorým znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávny procesný postup súdu odôvodnil nedostatočným odôvodnením rozhodnutia. V časti, kde sa súd čiastočne zaoberal konkrétnymi skutkovými okolnosťami, tieto nesprávne právne posúdil. Poukázal na rozhodnutie NS SR 2 M Cdo 4/2009, rozhodnutie publikované v ZSP 57/2001, ustanovenia § 575 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5, 7 zákona o niektorých opatreniach týkajúcich sa významných investícií. Uviedol, že súd sa vôbec nevysporiadal s právnou úpravou predkupného práva a ani s právnou úpravou dodatočnej nemožnosti plnenia. Súd len konštatoval, že došlo k dodatočnej nemožnosti plnenia, pričom neuviedol žiadne právne argumenty, resp. právnú úvahu, ktorá by k takémuto záveru viedla. Rozhodnutie je v tejto časti nepreskúmateľné. Rozhodnutia kasačného súdu v obdobných veciach boli napadnuté ústavnou sťažnosťou, kde bola namietaná arbitrárnosť rozhodnutia, porušenie práva na spravodlivý proces, porušenie princípu rovnosti v právnych vzťahoch, porušenie zákonného práva vlastníť majetok a porušenie legitímnych očakávaní účastníkov správneho konania. Doktrína legitímnych očakávaní je osobitnou kategóriou právnej istoty, ktorá sa aplikuje vo verejnom práve. Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 16/06 sú legitímne očakávania kategóriou právnej istoty, ktorej účelom je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci a ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali. Podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 10/04-27, môže štát vertikálnym mocenským zásahom, napríklad náhlou zmenou pravidiel, na ktoré sa súkromné osoby spoliehali, porušiť legitímne očakávania účastníkov. Je dôležité zdôrazniť, že účastník právneho vzťahu nie je v rovnocennom postavení ako orgán verejnej moci. Náhla zmena pravidiel v sfére verejného práva je však zásahom, ktorý je schopný výrazne ovplyvniť práva účastníka. Bez ohľadu na rozhodnutia kasačného súdu, prvoinštančný súd sa vôbec nezaoberal úpravou a účelom predkupného práva. Účelom predkupného práva je, aby osoba oprávnená z predkupného práva mohla nadobudnúť vec, ak sa ju osoba povinná z predkupného práva rozhodne predať. Poukázal na ustanovenie § 603 a § 853 OZ a uviedol, že z právnych predpisov vyplýva obsah a oprávnenia z predkupného práva. Zákon teda explicitne upravuje inštitút predkupného práva. Zákon o niektorých opatreniach neobsahuje osobitnú úpravu predkupného práva. Súd sa nevysporiadal s ustanoveniami OZ ohľadom predkupného práva. Zákon o niektorých opatreniach hovorí len o okamihu vzniku predkupného práva, pričom osobitne neupravuje obsah a oprávnenia s týmto právom spojené. Pokiaľ zákonodarca odlišne neupravil v zákone o niektorých opatreniach obsah, oprávnenia, nároky i následky spojené s predkupným právom, je potrebné vychádzať z ustanovení, ktoré tieto právne kategórie upravujú. Predkupné právo je inštitútom komplexne upraveným v Občianskom zákonníku (rovnako ako dodatočná nemožnosť plnenia), a to kogentnými normami. Bez vysporiadania sa s kogentnými ustanoveniami upravujúcimi obsah a nároky spojené s porušením predkupného práva nie je možné dospieť k záveru, že sa v danom prípade jedná o dodatočnú nemožnosť plnenia. Bez takejto analýzy následkov jednotlivých variant výkladu a ich následným vyvažovaním s cieľom a účelom, ktorý s daným ustanovením spája zákonodarca, je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, nedostatočne odôvodnené a arbitrárne. Výklad a uplatnenie právnej normy sa deje určením, o čom je právna norma (aký má obsah) s nadväzujúcou identifikáciou toho, čo má právna norma spoločné s konkrétnou situáciou, v ktorej nastal spor. Ustanovenie účelu a obsahu právnej normy v právnom štáte nepodlieha zmenám od prípadu k prípadu. Je konštantou, ktorá sa rovnakým spôsobom uplatní v opakovaných situáciách. Uvedené platí i v tom prípade, ak je oprávneným z predkupného práva štát. I ten musí postupovať zákonom ustanoveným spôsobom. Pokiaľ Zákon o niektorých opatreniach nedefinuje obsah pojmu predkupné právo, zo zásady bezrozpornosti právneho poriadku vyplýva, že tento pojem, resp. právny inštitút má rovnaký obsah ako predkupné právo upravené v Občianskom zákonníku. Poukázal pritom na nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 161/09. Pojmové znaky nemožnosti plnenia a následky nemožnosti plnenia sú upravené v ustanovení § 575 OZ. Podľa ods. 2 § 575 OZ plnenie nie je nemožné, najmä ak ho možno uskutočniť aj za sťažných podmienok, s väčšími nákladmi alebo až po dojednanom čase. Z ustanovenia § 3 ods. 7 Zákona o niektorých opatreniach vyplýva, že predkupné právo zaniká, pokiaľ nedôjde k splneniu zákonných podmienok - do dvoch rokov sa nevykoná alebo nezačne vyvlastňovacie konanie. Z dikcie tohto ustanovenia vyplýva, že záväzok plniť podľa kúpnej zmluvy by bolo možné splniť aj po dohodnutej dobe. Podľa

komentára k Občianskemu zákonníku, z hľadiska právnej teórie rozoznávame zmluvné predkupné právo a zákonné predkupné právo. Predkupné právo upravené v ustanoveniach § 602 a nasl. OZ, ktoré možno označiť za všeobecnú právnu úpravu predkupného práva, a preto použiteľnú všade tam, kde zákonom ustanovené predkupné právo neobsahuje osobitnú právnu úpravu, je zmluvným predkupným právom. Z dôvodu subsidiárnej použiteľnosti tohto ustanovenia budú tieto ustanovenia aplikovateľné aj na prípady zákonného predkupného práva, napríklad predkupného práva podielových spoluvlastníkov podľa § 140 OZ. Zákonné predkupné právo (okrem zákonného predkupného práva spoluvlastníkov, ktoré je upravené v OZ) je predmetom úpravy osobitných predpisov. Dodatočná nemožnosť nastáva v prípade splnenia zákonom stanovených podmienok, teda na základe právneho predpisu, ktorý subjektu zakazuje také správanie, na ktoré by bol v zmysle právneho úkonu povinný. Nemôže sa jednať o také správanie (resp. konanie), ktoré možno odvrátiť inými spôsobilými prostriedkami. Dôležitou skutočnosťou je, že predkupné právo štátu zostáva zachované aj voči nadobúdateľovi. Podľa komentára k Občianskemu zákonníku, pokiaľ nespočíva okolnosť vylučujúca plnenie vo faktickom stave, ale v stave právnom, nejde v súlade s prevládajúcou doktrínou o nemožné, ale o nedovolené plnenie, na ktoré sa vzťahuje § 39 OZ. To môže nastať v prípade dodatočnej zmeny alebo doplnenia právnej úpravy, ktorá bude mať za následok protiprávnosť a z toho rezultujúcu zakázanosť pôvodného predmetu záväzku. Z právnej úpravy - ustanovenia § 603 OZ vyplýva, že predkupné právo zostáva zachované voči nadobúdateľovi. Ak z kogentnej právnej úpravy explicitne vyplýva, že predkupné právo zostane zachované voči nadobúdateľovi, nemôže sa jednať o takúto zakázanosť pôvodného predmetu záväzku. Je potrebné zdôrazniť, že sa jedná predovšetkým o predmet záväzku, pričom nie je podstatný subjekt záväzku. Účelom predkupného práva je nadobudnutie predmetu záväzku, pričom je bez významu, či tento predmet nadobudne od pôvodného predávajúceho, alebo nadobúdateľa, nakoľko zákon pripúšťa obe tieto možnosti. Principiálnou podmienkou dodatočnej nemožnosti plnenia je jej trvalý charakter, to vyplýva aj zo znenia § 575 ods. 2 in fine, podľa ktorého nie je plnenie nemožné, ak ho možno uskutočniť až po dojednanom čase. V zásade neprichádza do úvahy, aby záväzok zanikol z dôvodu prechodnej nemožnosti plnenia a následne sa obnovil po odpadnutí solučnej prekážky. Výklad dodatočnej nemožnosti plnenia musí byť reštriktívny, aby nedošlo k spochybneniu zásady pacta sunt servanda, a tým i k podlomeniu princípu právnej istoty. Pojmovým znakom dodatočnej nemožnosti je trvalá zmena okolností, ktorá je dotknutou stranou neovplyvniteľná. Nakoľko z ustanovenia § 3 ods. 7 Zákona o niektorých opatreniach vyplýva, že trvanie predkupného práva je časovo ohraničené a predovšetkým preto, lebo nároky z porušenia predkupného práva rieši osobitná (kogentná) právna úprava, nemôže sa jednať o dodatočnú nemožnosť plnenia. Dodatočná nemožnosť je pri predkupnom práve pojmovo vylúčená. Z uvedených dôvodov má žalobca za to, že prvoinštančný súd vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že nastala dodatočná nemožnosť plnenia. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že s tvrdeniami žalobcu, ktoré uviedol vo svojom odvolaní, nesúhlasí a sotožňuje sa s procesným postupom a právnymi názormi súdu prvej inštancie. Napadnuté rozhodnutie považuje za vecne správne, presvedčivo a vyčerpávajúco odôvodnené, rešpektujúce právo na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces.

Súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia adekvátne vysporiadal s otázkou predpokladu naliehavého právneho záujmu a vecnej legitímácie a s ohľadom na preukázaný skutkový stav vyvodil záver o ich nedostatku a žalobu ako nedôvodnú zamietol. Z odvolania žalobcu ako celku vyplýva, že napadnuté rozhodnutie považuje za nepreskúmateľné, postup súdu prvej inštancie za nesprávny a odmieta sa zmieriť so skutočnosťou, že súd v súlade s ustálenou aplikačnou praxou všeobecných súdov postupoval správne, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol pre nedostatok naliehavého právneho záujmu, ktorý je elementárny a logický predpoklad podania určovacej žaloby. Zákonnosť tohto postupu vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo/26/07 2 Cdo/321/07, 1 Cdo/9/2006. Pre objasnenie skutkového stavu dal do pozornosti, že kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k pozemku nachádzajúcemu sa v kat. území: X. ako predávajúca uzatvorila so žalobcom ako kupujúcim, na základe jeho opakovaného naliehania a presvedčania, že jej za pozemok nikto neponúkne lepšiu cenu. Žalobca sofistickým spôsobom zneužil jej neskúsenosť a dôverčivosť za účelom získania neoprávneného nemalého finančného prospechu. Následne Okresný úrad Nitra, katastrálny odbor zrušil na základe protestu prokurátora vklad vlastníckeho práva v prospech žalobcu z dôvodu porušenia predkupného práva štátu a jej vlastnícke právo k pozemku bolo v katastri nehnuteľností evidenčne obnovené. Z ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v skutkovo obdobných veciach vyplýva (bod 45. rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky 10 Sžrk/8/2017 zo dňa 19. 06. 2018), že „neprihliadnutie okresného úradu v konaní o povolenie vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na existenciu predkupného práva štátu podľa § 3 ods. 5 zákona č. 175/1999 Z. z., obmedzujúceho zmluvnú voľnosť povinného, ako na skutočnosť, ktorá má vplyv na povolenie vkladu, je podľa kasačného súdu v rozpore s účelom a cieľmi zákona č. 175/1999 Z. z. o porušení § 31 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. Uvedené platí aj vtedy, ak predkupné právo vzniklo až po uzavretí kúpnej zmluvy, ktorá je predmetom konania o povolení vkladu, keď okresný úrad je povinný skúmať, či po uzavretí zmluvy do rozhodnutia o povolení vkladu nenastali skutkové alebo právne zmeny, ktoré by bránili vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností“, čo de facto prejedukuje výsledok rozhodnutia o merite veci, keby k jeho prejednaniu došlo v tomto konaní. Podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 175/1995 Z. z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií, na pozemok, na ktorom sa má realizovať významná investícia vzniká zo zákona predkupné právo štátu dňom schválenia návrhu na vydanie osvedčenia o významnej investícii vládou. Vláda Slovenskej republiky uznesením č. 401/2015 zo dňa 08. 07. 2015 schválila návrh na vydanie osvedčenia o významnej investícii na realizáciu stavby s názvom „Vybudovanie strategického parku“ v Nitre. Vzhľadom na to, že k predmetnému pozemku existovalo zákonné predkupné právo štátu, bola povinná ho rešpektovať, a tak prijala ponuku spoločnosti MH Invest, s. r. o., so sídlom Mlynské Nivy 44/A, 821 09 Bratislava, IČO: 36 724 530, zap. v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I., Odd.: Sro, vl. č. 44056/B - ktorej jediným spoločníkom je Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, teda spoločnosti so 100% majetkovou účasťou štátu, na uzatvorenie kúpnej zmluvy. MH Invest, s. r. o. následne previedol vlastnícke právo k pozemku kúpnu zmluvou na spoločnosť MH Invest II, s. r. o., so sídlom Trnavská cesta 100, 821 01 Bratislava, IČO: 50 021 150, zap. v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, Odd.: Sro, vl. č.: 107047/B , ktorej jediným spoločníkom je Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky. Okresný úrad Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky rozhodnutím zo dňa 18. 08. 2016, č. OU-NROVBP2-2016/032185-53, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, odborom štátnej stavebnej správy zo dňa 10. 10. 2016 č. 24929/2016/B624-SV/64203/To, vyvlastnil vlastnícke právo MH Invest II, s. r. o. k pozemku v prospech navrhovateľa vyvlastnenia MH Invest, s. r. o., ktorý nadobudol vlastnícke právo k pozemku originárnym spôsobom. V prípade originárneho nadobúdania vlastníctva si nadobúdateľ vlastnícke právo neodvodzuje od vlastníckeho práva svojho právneho predchodcu. Je teda zrejmé, že ak by návrh MH Invest, s. r. o. na uzatvorenie kúpnej zmluvy neprijala, bolo by jej vlastnícke právo k pozemku, odhladnuc od jej vôle, vyvlastnené. Z tohto dôvodu preto nie je v konaní pasívne vecne legitimovaná. Vecná legitímácia má relevanciu pri každom type žaloby a zvlášť pri určovacej žalobe platí, že „jedným zo základných predpokladov úspešnosti žaloby o určenie je aj skutočnosť, že účastníci majú vecnú legitímáciu (uznesenie NS SR zo dňa 28. 10. 2019 sp. zn. 3 Cdo/51/2009)“. Poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 192/2004, podľa ktorého z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia,, nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide. O nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide. Napadnuté rozhodnutie z hľadiska preskúmateľnosti spĺňa po vecnej stránke všetky náležitosti v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, keď dáva odpoveď na všetky relevantné otázky, týkajúce sa samotného prebiehajúceho konania. Okresný súd Nitra v skutkovo totožných veciach rozhoduje o zamietnutí žalôb ako zjavne nedôvodných pre nedostatok naliehavého právneho záujmu a priznaní náhrady trov konania žalovanému v plnom rozsahu, a to konkrétne v konaniach sp. zn. 12C/127/2016, sp. zn. 15C/106/2016, sp. zn. 10C/108/2016, sp. zn. 10C/136/2016, 10C/96/2016, 18C/113/2016, 10C/111/2016, sp. zn. 18C/112/2016 a sp. zn. 12C/107/2016. Krajský súd v Nitre o skutkovo totožnej veci rozhodol o potvrdení rozsudku prvoinštančného súdu rozsudkom č. k. 6Co/63/2018-174 zo dňa 27. 06. 2018. Na základe uvedených skutočností navrhla, aby napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a aby jej v plnom rozsahu priznal právo na náhradu trov konania.

4. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej uviedol, že čo sa týka skutočnosti, že žalovaná nebola vlastníkom nehnuteľností, najskôr došlo k uplatneniu predkupného práva štátom prostredníctvom spoločnosti MH Invest, s. r. o., so sídlom Mlynské Nivy 44/A, 821 09 Bratislava voči žalovanej, neskôr k prevodu na MH Invest II, s. r. o. so sídlom Trnavská cesta 100, 821 01 Bratislava a následne k vyvlastneniu - opäť v prospech spoločnosti MH Invest, s. r. o. Rozhodnutie o vyvlastnení je napadnuté správnou žalobou, o ktorej koná Krajský súd v Nitre pod sp. zn. 11S/259/2016 z dôvodu nezákonnosti,

predovšetkým z dôvodu obchádzania zákona č. 282/2015 Z. z. o vyvlastňovaní pozemkov a stavieb a o nútenom obmedzení vlastníckeho práva k nim. Krajský súd o žalobe dosiaľ nerozhodol. Je potrebné zdôrazniť, že súd pri posudzovaní vlastníckeho práva nie je viazaný stavom zapísaným v katastri nehnuteľností. Podľa judikátu R 86/2001, súd je oprávnený v konaní o vlastníckej žalobe ako predbežnú riešiť otázku vlastníckeho práva k nehnuteľnosti; pri posúdení otázky, kto je vlastníkom, môže sa aj odchýliť od stavu zapísaného v katastri nehnuteľností. Pokiaľ by aj krajský súd rozhodnutie o vyvlastnení nezrušil, je zrejme, že žalobca má naliehavý právny záujem z dôvodu uplatnenia si nároku na náhradu za vyvlastnenie. Podľa ustanovenia § 6 ods. 6 zákona č. 282/2015 Z. z. o vyvlastňovaní pozemkov a stavieb a nútenom obmedzení vlastníckeho práva k nim, náhradu za vyvlastnenie, ktorú nemožno vyplatiť z dôvodu, že do právoplatnosti nebolo právoplatne skončené konanie o dedičstve alebo súdne konanie, alebo nebola právoplatne skončená exekúcia, ktorých predmetom je vlastníctvo vyvlastňovaného pozemku alebo vyvlastňovanej stavby, zloží vyvlastniteľ v lehote 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o vyvlastnení do úschovy na súde, v obvode ktorého sa nachádza pozemok alebo stavba. Finančné prostriedky neboli vyplatené z dôvodu, že nebolo zrejme, kto je vlastníkom (nakoľko prebiehali súdne konania), pričom prebiehalo i konanie 18C/113/2016 (ktorého účastníkmi bol žalobca i žalovaná). Z rozhodnutia o vyvlastnení č. OU-NR-OVBP2-2016/032185-53 zo dňa 18. 08. 2016 (predloženého k návrhu na zmenu žaloby) je zrejme, že vyplatenie náhrady je viazané na výsledok konania o vlastníctve vyvlastneného pozemku. Nemôže tak obstať záver, že žalobca na požadovanom určení nemá naliehavý právny záujem. Z rozhodnutia o vyvlastnení je zrejme, že zložiteľ nemohol splniť povinnosť uhradiť náhradu za vyvlastnené pozemky, pretože sú odôvodnené pochybnosti, kto je veriteľom. Zložením do úschovy došlo k splneniu záväzku vyvlastniteľom. V posudzovanom prípade sú finančné prostriedky v úschove Okresného súdu č. k. 12U/4/2016. Pozitívny výsledok tohto konania je splnením podmienky nevyhnutnej k získaniu predmetu úschovy. Čo sa týka skutkovo obdobných vecí, rozhodnutia, ktoré uvádza žalovaná sú napadnuté odvolaniami pre nesprávny procesný postup, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie vecí. Pokiaľ sa jedná o rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/63/2018, to bolo napadnuté dovolaním z dôvodu nesprávneho procesného postupu súdu spočívajúceho v nepripustení zmeny žaloby a nedostatku odôvodnenia. Žalobca má za to, že bol naplnený i dovolací dôvod podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b), rozhodnutie záviselo od právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Na základe uvedeného je zrejme, že odvolanie je dôvodné.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací v zmysle ustanovenia § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), viazaný rozsahom (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

6. Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd určil, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. úz. X., obec X., okres J., zapísaných Okresným úradom Nitra, katastrálny odbor na LV č. XXXX, parcela registra „C“ evidovaná na mape určeného operátu ako parc. č. 2646, druh pozemku: orná pôda o výmere 1598 m². V priebehu konania žalobca zmenil žalobu a domáhal sa určenia, že žalobca bol výlučným vlastníkom pozemku registra „C“ v katastrálnom území X., obec X., okres Nitra s parcelným č. 3888, orná pôda vo výmere 1598 m² ku dňu jeho vyvlastnenia na základe rozhodnutia o vyvlastnení zo dňa 18. 08. 2016 Okresného úradu Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky č. OU-NR-OVBP2-2016/032185-53 v spojení s rozhodnutím Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, odbor štátnej stavebnej správy zo dňa 10. 10. 2016 č. 24929/2016/B624-SV/64203/To. Táto zmena žalobného petitu bola súdom prvej inštancie uznesením zo dňa 27. 04. 2017 č. k. 18C/113/2016-86 pripustená a uznesením zo dňa 08. 02. 2018 č. k. 18C/113/2016-109 bol opravený výrok uznesenia č. k. 18C/113/2016-86 zo dňa 27. 04. 2017 tak, že bolo vypustené označenie orná pôda a namiesto toho bolo vložené označenie ostatné plochy. Napadnutým rozsudkom súd žalobu zamietol a v dôsledku odvolania žalobcu je predmetom preskúmania odvolacím súdom.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Keďže žalobca okrem iného namietal vadu konania, spočívajúcu v nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, jeho arbitrárnosti, čo viedlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, odvolací súd sa ako prvou zaoberal touto jeho námietkou.

9. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

10. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariača možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj judikát R 129/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

11. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Pojem „procesný postup“ súdu je potrebné vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

12. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že toto rozhodnutie obsahuje skutkové zistenia, právne normy aplikované súdom prvej inštancie a právne posúdenie, pre ktoré nemožno konštatovať nepreskúmateľnosť rozsudku a tým vadu konania majúcu za následok odňatie práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie v dostatočnej miere ozrejmil dôvody svojho rozhodnutia, ktoré ho viedli k zamietnutiu žaloby, a teda jeho rozhodnutie odvolací súd považoval za dostatočne odôvodnené.

13. Jedným z dôvodov, pre ktoré súd žalobu zamietol, bol záver súdu prvej inštancie, že žalobca nemá na požadovanom určení naliehavý právny záujem. S týmto jeho záverom sa odvolací súd stotožňuje.

14. Vo vzťahu k tomuto právnemu dôvodu, pre ktorý bola žaloba zamietnutá, žalobca v odvolaní neuviedol žiadne dôvody, všetky jeho dôvody smerovali k ďalším dôvodom zamietnutia žaloby, preto odvolací súd nemal z akých dôvodov tento záver súdu prvej inštancie preskúmať. Najvyšší súd pritom v rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 91/2006 konštatoval, že nedostatok naliehavého právneho záujmu „predstavuje samostatný a prvoradý dôvod, pre ktorý určovací návrh nemôže obstáť a ktorý sám osebe a bez ďalšieho vedie k zamietnutiu návrhu“ (podobné závery vyjadril najvyšší súd tiež v rozhodnutiach sp. zn. 3 Cdo 240/2006, 1 Cdo 13/2010, 3 Cdo 56/2011, 1 Cdo 324/2014, 3 Cdo 887/2015, 5 Cdo 345/2015, 8 Cdo 26/2016). Aj ústavný súd zaujal názor, podľa ktorého, ak všeobecný súd dospeje k záveru, že naliehavý právny záujem nie je daný, vecnou stránkou podanej určovacej žaloby sa ďalej nezaoberá (II. ÚS 137/08). Z uvedeného dôvodu odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, pričom keďže sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, ostatnými dôvodmi odvolania sa odvolací súd už nezaoberal.

15. Na potvrdenie záveru súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva, že otázkou naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení sa vo svojich rozhodnutiach opakovane zaoberal aj Najvyšší súd SR, pričom Najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 3 Cdo 112/2004, kde predmetom konania bolo určenie, že žalované nie sú vlastníčkami nehnuteľnosti, uviedol, že naliehavý právny záujem sa viaže na konkrétny určovací petit (na to, čoho sa žalobca v konaní domáha) a súvisí s vyriešením otázky, či sa žalobou s

daným určovacím petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti žalobcovho práva alebo neistoty v jeho právnom vzťahu; záver súdu o ne/existencii naliehavého právneho záujmu žalobcu predpokladá teda posúdenie, či podaná určovacia žaloba je procesne prípustným nástrojom ochrany jeho práva a či snád spornosť neodstraňuje a len zbytočne vyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné konanie. V rozsudku dospel k záveru, že určovacia žaloba nie je spravidla opodstatnená najmä vtedy, ak vyriešenie určitej otázky neznamená úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu alebo práva, alebo ak požadované určenie má povahu (len) predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu je (nie je) právny vzťah alebo právo.

16. Najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 5 Cdo 31/2004, kde predmetom konania bolo určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, uviedol, že právny záujem, ktorý je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby v zmysle § 80 písm. c) OSP musí byť naliehavý. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva, a či snád len nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo, ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým.

17. Najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 5 Obdo 10/2008, kde predmetom bolo určenie neplatnosti kúpnej a lízingovej zmluvy uviedol, že určovacia žaloba má preventívnu povahu a jej účelom je poskytnutie ochrany právnomu postaveniu žalobcu skôr, než dôjde k porušeniu právneho vzťahu alebo práva, teda vtedy, keď sa nemožno domáhať ochrany žalobou na plnenie. Medzi účastníkmi musí existovať aktuálny stav objektívnej neistoty, ktorý je ohrozením právneho postavenia žalobcu, a ktorý nemožno odstrániť iným právnym prostriedkom. Určovacia žaloba by tiež mala byť zárukou odstránenia budúcich sporov účastníkov. Skutočnosť, že žalovaný uplatňuje proti žalobcovi majetkový nárok zo zmluvy, nezakladá sama o sebe naliehavý právny záujem na požadovanom určení neplatnosti zmluvy, z ktorej by sa mal tvrdiť nárok odvíjať. Naliehavý právny záujem nie je daný ani v prípade žaloby na určenie neplatnosti právneho úkonu, ak otázka jeho platnosti má povahu otázky prejudiciálnej vo vzťahu k inej právnej otázke.

18. Do 30. júna 2016 bolo podľa § 80 OSP možné žalobou uplatniť, aby sa rozhodlo najmä: a) o osobnom stave (o rozvode, o neplatnosti manželstva, o určení, či tu manželstvo je alebo nie je, o určení rodičovstva, o osvojení, o spôsobilosti na právne úkony, o vyhlásení za mŕtveho); b) o splnení povinnosti, ktorá vyplýva zo zákona, z právneho vzťahu alebo z porušenia práva; c) o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. Za určovací návrh (žalobu) v zmysle § 80 písm. c) OSP považovala súdna prax aj (v danom prípade podanú) žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu. Právny záujem, ktorý bol podmienkou prípustnosti takejto určovacej žaloby, musel byť naliehavý. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu išlo o posúdenie, či podaná žaloba predstavuje vhodne (účinne a správne zvolený) procesný nástroj ochrany žalobcovho práva, ktorým sa môže dosiahnuť odstránenie spornosti alebo neistoty práva. Najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 91/2006 konštatoval, že nedostatok naliehavého právneho záujmu „predstavuje samostatný a prvoradý dôvod, pre ktorý určovací návrh nemôže obstáť a ktorý sám osebe a bez ďalšieho vedie k zamietnutiu návrhu“ (podobné závery vyjadril najvyšší súd tiež v rozhodnutiach sp. zn. 3 Cdo 240/2006, 1 Cdo 13/2010, 3 Cdo 56/2011, 1 Cdo 324/2014, 3 Cdo 887/2015, 5 Cdo 345/2015, 8 Cdo 26/2016). Aj ústavný súd zaujal názor, podľa ktorého, ak všeobecný súd dospeje k záveru, že naliehavý právny záujem nie je daný, vecnou stránkou podanej určovacej žaloby sa ďalej nezaoberá (II. ÚS 137/08).

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval uvedené rozhodnutia vo svojom rozhodnutí sp. zn. 1Cdo 143/2018 za ustálenú rozhodovaciu prax a uviedol, že otázka, či sa súdy v individuálnych okolnostiach daného prípadu neodklonili od tejto všeobecnej charakteristiky, súvisí s ich skutkovými zisteniami, pričom zodpovedanie tejto otázky je vždy v každom konkrétnom prípade jedinečné.

20. Z uvedeného vyplýva, že naliehavý právny záujem na danom určení nemôže byť v danom prípade daný, pretože by nedošlo k zmene vlastníka, ktorý je v súčasnej dobe zapísaný na liste vlastníctva a žalobca sa tohto určenia ani nedomáhal, pretože žiadal určiť vlastnícke právo iba ku dňu vyvlastnenia. Z obsahu žaloby, všetkých jej vyjadrení vyplýva, že žalobu podal z dôvodu vyplatenia náhrady za

vyvlastnený pozemok. Vychádzajúc z uvedeného sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že naliehavý právny záujem na požadovanom určení nie je daný, pretože petit žaloby, jej skutkové tvrdenia a právne posúdenie sa neviaže na odstránenie konkrétnej spornosti žalobcom uplatňovaného práva (rozhodnutie NS SR 5 Cdo 548/2015 z 28. 9.2016 publikovaným pod R 22/2017).

21. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o trovách konania, keď súd prvej inštancie správne vychádzal z úspechu strán v spore a odôvodnil aj to, že pre použitie ustanovenia § 257 CSP nevidel dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by nemal žalovanej priznať nárok na náhradu trov konania.

22. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 a § 262 CSP tak, že žalovanej úspešnej v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O trovách konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vypracovaným súdnym úradníkom.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).